

**DESCENDENȚA „EUROPEANĂ” A ALEXANDRINEI
ALEXANDRU SUȚU****THE “EUROPEAN” FILIATIONS OF ALEXANDRINA
ALEXANDRU SUȚU**

Radu Negrescu-Suțu*

Abstract

Having a European filiations for more than a century, the Suțu family made, apart from the Romanian and Greek marriages, many occidental unions like the Broglie, d’Harcourt, de Prat, Schoch, von Strautz, Verbrugge van’s Gravendeel and Werbrouck, all tight connect with the original family.

One of the most interesting genealogies is the one who started with the marriage between Alexandrina Alexandru Suțu and Belgian baron, Edmond of Werbrouck, in 1874.

The Alexandrina Alexandru Suțu descendants wore the Werbrouck name and made a lot of alliances with the European gentility, having the economic power through the Bardon of Segonzac, Volpelières d’Escombreras, d’Huart, Knÿff, Marçay, Meurs, Nothomb or Beauchamp families.

Key words: Alexandrina Alexandru Suțu, filiations, occidental unions, family

„Europeană” cu mai bine de un veac înainte de termen, familia Suțu a contractat, prin femei, în afara căsătoriilor pământene sau grecești, alianțe occidentale, ai căror descendenți nu s-au mai numit Suțu, însă au păstrat o puternică legătură cu familia, precum familiile de Broglie, d’Harcourt, de Prat, Schoch, von Strautz, Verbrugge van’s Gravendeel ori de Werbrouck.

În cazul familiei spaniole „de Prat”, descendentă a familiei franceze „du Prat”, emigrată în Spania la Revoluția franceză, descendenții s-au numit, conform cutumei spaniole, “de Prat y Soutzo”, înrudindu-se la rândul lor cu familiile Looz-Corswarem, de Leusse, Quiñones de Leon, de Ouro-Preto, Sapieha, von Trauttenberg sau Zea-Bermudes.

Însă descendența care ne-a pasionat și care păstrează foarte vie și astăzi, după șase generații, amintirea Suțuleștilor, este cea descinsă din Alexandrina Alexandru Suțu, căsătorită în 1874 cu baronul belgian Edmond de Werbrouck.

* Scriitor și jurnalist, Franța.

Descendenții ei s-au numit, bineînțeles, de Werbrouck și s-au înrudit prin căsătorie cu mica nobilime europeană, având însă puterea economică, prin familiile de Bardon de Segonzac, Volpelières d'Escombreras, d'Huart, de Knÿff, de Marçay, de Meurs, Nothomb ori de Beauchamp.

Vom căuta, în cele ce urmează, să trasăm succint genealogia acestei ramuri „europene” descinse din familia Suțu.

NICOLAE SUȚU (n. Constantinopol, 1787 - + București, 21 august 1851), a fost fiul beizadelei Grigore Mihai Suțu (Foto 1) și al soției sale românce Safta Nicolae Dudescu, frate deci cu domnitorul Mihalache Suțu, eteristul. (Foto 2) Safta Dudescu era sora Marelui Logofăt Constantin Nicolae Dudescu, conte al Sfântului Imperiu, excentricul și imprudentul delapidator al imensei averi familiale cheltuite la Paris, Viena și Baden-Baden, care și-a sfârșit viața în cea mai cruntă mizerie. Căsătorit în 1814 cu **Alexandrina Nenciulescu**, fiica lui Alexandru Nenciulescu, caimacam al Craiovei, și a soției sale Ralù Conduratu, Nicolae Suțu a fost tatăl a opt copii, printre care Alexandru, a cărui descendență a devenit franceză după câteva generații. Marele Logofăt Nicolae Suțu este înmormântat în biserica Sfinții Apostoli Petru și Pavel din București, iar soția sa, decedată la 17 aprilie 1877, este înmormântată în cimitirul mănăstirii Pasărea.

ALEXANDRU SUȚU, (Foto 3) fiul lui Nicolae Grigore Suțu și al Alexandrinei Nenciulescu, născut în București, la 31 iulie 1830 și decedat timpuriu în Paris, la 20 aprilie 1877, la trei zile după decesul mamei sale, în casa ginereului său Edmond de Werbrouck din strada Taitbout, a fost un mare proprietar și membru influent al Franc-Masoneriei. Mormântul său se află în cimitirul parizian Père-Lachaise.

Se căsătorește în 1854, la București, cu **Maria Obedeanu**, fiică a Marelui Logofăt Grigore Nicolae Obedeanu și a Zoei Polizu. Maria Obedeanu era născută la București, în 1834, și decedată tragic la Vanves, lângă Paris, la 22 iulie 1905, retrasă din viața socială, deoarece își pierduse mințile. Este înmormântată în cavoul familiei din Paris, alături de soțul său și de fiica Eugenia. Lucru curios, însă destul de frecvent în actele de stare civilă, actul său de deces comportă o eroare, menționând că numele patronimic al mamei sale nu era Polizu, ci Facca.

Prin 1860, Alexandru Suțu și familia se instalează la Paris, într-o proprietate din sec. XVII, compusă din mai multe corpuri de clădiri în jurul unei vaste grădini, situată în rue Basse nr. 43, astăzi rue Raynouard, în cartierul Passy. Pentru a nu-i strica vederea ducese de Aumont, care locuia peste drum, proprietatea a fost înconjurată cu un zid înalt, care o ascundea privirilor. Proprietatea mai avea o intrare prin spate, prin strada Berton, unde timpul s-a oprit în loc de pe vremea când Balzac, pe care Alexandru Suțu nu l-a putut cunoaște, Balzac decedând în 1850, locuia în casa de alături și fugea prin strada Berton pentru a scăpa de creditori. Din nefericire, am descoperit această casă după incendiul din 1996, când era deja în ruine. Actualmente, proprietatea a fost

cumpărată în 2002 de Muzeul Balzac, care o renovează, iar hotelul particular al ducese de Aumont nu mai există.

Cuplul a avut patru copii și anume: Alexandrina, Elisabeta, Grigore și Eugenia. Ne vom ocupa de fiecare în parte, însă în ordinea inversată, întrucât doar Alexandrina a avut o descendență, de care ne-am ocupat în studiul de față.

EUGENIA SUȚU, fiica lui Alexandru Nicolae Suțu și a Mariei Obedeanu, era născută la 22 februarie 1861, în Paris, unde a și decedat la 4 februarie 1919, fiind înmormântată alături de genitorii săi, în cimitirul Père Lachaise. Eugenia s-a căsătorit la Paris, la 6 februarie 1882, cu **sir William Alexander Betzold**, fiul lui Adolph Bethold și a Jeannei Simon, născut în orașul german Dessau, la 11 noiembrie 1839, și devenit bancher englez. În 1919, când a decedat la domiciliul său parizian din rue de l'Assomption nr. 17, Eugenia Suțu era deja văduvă. Această adresă ne-a dat puțin de furcă întrucât în 1782 marchizul de la Tour du Pin-Gouvernet își construise în acest loc un castel înconjurat de un domeniu de 5 hectare, vândut în 1855 măicuțelor augustine ale ordinului Adormirii Maicii Domnului (în franceză, Assomption, de unde numele străzii), care au construit alături de castel o mănăstire în stil gotic, cu o pensiune pentru tinerele fete. Însă, în 1906, măicuțele au fost alungate, datorită unor legi privind congregațiile și nu au revenit decât în 1953, ceea ce dovedeste că Eugenia Suțu, care locuia acolo în 1919, nu se călugărise și nu se convertise. Castelul și mănăstirea au fost distruse în 1927, iar capela actuală nu datează decât din 1961.

GRIGORE SUȚU, fiul lui Alexandru Nicolae Suțu și al Mariei Obedeanu, născut la București, în 1859 și decedat la 22 martie 1913, a fost rentier, devenind, după 1880, ofițer în armata elenă.

În tinerețe, Grigore Suțu s-a îndrăgostit de frumoasa și scilpitoarea artistă **Maria Bashkirtseff** (1858-1884), (Foto 4) pe care a cerut-o în căsătorie, în 1880, cu toata pasiunea celor douăzeci de ani ai săi, în timpul unui bal dat în beneficiul sinistraților din Murcia. Însă, toate galanteriile sale costisitoare și originale n-au avut alt rezultat decât indiferența acestei tinere fete pentru care Suțu, cu renta sa de prinț valah de 40.000 franci pe an, nu era destul de bogat pentru a se mărita cu el. Maria, fiica lui Constantin Bashkirtseff și a Mariei Babanin, s-a remarcat în Franța ca pictoriță, sculptoriță, memorialistă și scriitoare franceză. Bolnavă de tuberculoză, boală pe care a încercat în van să o vindece cu mijloacele epocii, și care a răpus-o în floarea vârstei, la numai 26 ani, Maria Bashkirtseff și-a construit o viziune sardonică a vieții, devenind egocentrică și provocatoare în convicțiunile și relațiile sociale, ceea ce nu a fost întotdeauna în avantajul ei. Până la urmă, Suțu decide să pună capăt acestei legături, părăsind Franța și devenind ofițer al armatei elene. A existat un portret al său, pictat de Maria Bashkirtseff, portret pe care aceasta l-a deteriorat într-un moment de furie, pictând un cap de cățel peste chipul tânărului Suțu.

ELISABETA sau **ELISA SUȚU**, fiica lui Alexandru Nicolae Suțu și a Mariei Obedeanu, era născută la București, în anul 1857 și decedată tot la București, în 1937. Deși copiii lui Alexandru Suțu au trăit de mici la Paris, unde părinții s-au instalat prin 1860, Elisa, asemeni fratelui său Grigore, s-a întors în România datorită unei decepții sentimentale. Elisa cunoaște la Paris pe scriitorul și dramaturgul **Alexandre Dumas fiul** (Foto 5) care, pe lângă faptul că era o celebritate, era și un mare cuceritor. Bineînțeles că Elisa, o tânără inexperimentată de 18 ani, crede în dragostea francezului de 51 ani. Extrem de flatat de a fi fost prima dragoste a tinerei fete, Dumas o asigură ca pentru el ea este ultima sa dragoste, lăsând-o să creadă că o va lua în căsătorie după decesul iminent al soției sale bolnave, Nadeja Knorring, văduva prințului Naryschkine. Legătura a durat 20 ani, din 1875 până în 1895, după care văduvul Dumas s-a căsătorit, bineînțeles, cu o altă persoană, Henriette, fiica actorului Régnier de La Brière. Nu departe de Paris, la Port-Marly, există și acum, salvat *in extremis* de la demolare, castelul Monte-Cristo, pe care tatăl scriitorului și-l construise în 1844, desenând singur planurile clădirii.

Elisa Suțu arse scrisorile iubitului infidel, interzise să i se mai pronunțe numele în preajma sa și pleacă definitiv înapoi acasă la București. Cât despre Dumas, acesta n-a mai apucat să se bucure de noul mariaj cu tânăra Henriette, murind chiar în primul an de căsătorie.

S-a păstrat un frumos portret monden al Elisei Suțu, executat de pictorul Mihály Munkacsy în anul 1889, când Elisa avea 32 ani, (Foto 6) aflat actualmente într-o colecție particulară din SUA, al cărui proprietar ține să rămână necunoscut.

ALEXANDRINA SUȚU, (Foto 7) numită și Alina sau Lina, fiica lui Alexandru Nicolae Suțu și a Mariei Obedeanu, era născută în București, la 9 februarie 1855 și decedată la Paris, în etate de 67 ani, la 3 iulie 1922, fiind înmormântată împreună cu soțul în cimitirul parizian din Passy. Frecventând aceeași lojă Franc-Masonică din Paris, *Amitié parfaite*, tatăl Alexandrinei l-a cunoscut pe Edmond de Werbrouck, cu numai cinci ani mai tânăr decât el, cu care și-a măritat fiica la 15 iulie 1874, în impozanta biserică Saint-Augustin din cartier, familia Suțu locuind în rue de la Pépinière nr. 7, iar sediul băncii Werbrouck fiind nu departe, în rue Saint-Georges nr. 5. După căsătorie, cuplul se mută în scuarul d'Orléans din strada Taitbout din apropiere, pentru ca Alexandrina să nu locuiască prea departe de familia sa rămasă în rue de la Pépinière.

Edmond Antoine Louis baron de Werbrouck, (Foto 8) bancher belgian și mare proprietar, era fiul lui Edmond Charles Louis Werbrouck, mare proprietar, și al Mariei Catherine de Geens. Fiind creat baron, își adaugă particula „de” în fața numelui patronimic, care până la el fusese doar Werbrouck. Născut în orașul Louvain (Leuven), în Brabantul belgian, la 1/14 mai 1835, Edmond de Werbrouck avea deja 39 ani în momentul căsătoriei, cu douăzeci mai mult decât tânăra sa soție și mai fusese o dată căsătorit, cu Aminthe Fanie Aimée Bourré, născută în Lille, la

1 octombrie 1833 și decedată la 26 octombrie 1883, fiica lui Jean-Baptiste Joseph Bourré, negustor, și a Hyacinthei Flore Massard, cu care Werbrouck se însurase în Lille, la 26 decembrie 1863, pentru a divorța doar peste câțiva ani, în 1867.

Werbrouck moare cu douăzeci de ani înaintea soției sale, respectând diferența de vârstă inițială, la 67 ani deci, la 11 septembrie 1902, în castelul său din Jambville și este înmormântat în cavoul din cimitirul parizian Passy.

Stră-strănepot al celebrului primar al orașului Anvers, Jan Steven Werbrouck, fondatorul băncii cu același nume, Edmond de Werbrouck era deja un om bogat și influent în momentul căsătoriei oficiate la primăria arondismentului VIII din Paris și celebrată la biserica Saint-Augustin din apropiere. Alexandru Suțu, care va deceda din păcate peste trei ani, și-a condus fiica la altar, însă mama fetei, Maria Obedeanu, deja retrasă la Vanves, nu a mai fost în stare să participe la căsătoria fiicei sale. Cât despre genitorii soțului, aceștia erau deja decedați la acea dată. Martorii, prieteni ai cuplului, prezenți la primărie și la biserică au fost: contele Victor de Tocqueville, baronul Gaston Philippe Martineau de Chenez, Emile de Girardin și contele Théophile Charles de l'Angle Beaumanoir.

Jean Etienne Augustin Joseph Werbrouck, primarul orașului Anvers, (Foto 9) era nepotul de fiu al fratelui episcopului Joseph Anselme François Werbrouck (1692-1747), episcop în Belgia și Olanda. Născut în 1750, Jean Etienne (Jan Steven) se căsătorește în 1770, la Anvers, cu Anna Legrelle, rămânând însă văduv în 1793. Doi ani mai târziu, în 1795, se recăsătorește cu Marie Hélène Bosso, instalându-se la Paris, după ce făcuse avere din comerțul cu țesături și postav și fondase banca Werbrouck & Cie, care-l avea client chiar pe împăratul Austriei. Membru influent al Franc-Masoneriei, înobilat de împărăteasa Maria Tereza în 1779, opozant al împăratului Iosif al II-lea, fiul Mariei Tereza, în timpul revoltei din 1789, fidel admirator al Revoluției franceze și devotat Franței, care anexase în 1795 Olanda austriacă, Werbrouck este numit primar al orașului Anvers de către Primul consul Bonaparte în 1801, care-l ridică chiar la demnitatea de Cavaler al Legiunii de onoare doi ani mai târziu, la 18 iulie 1803, când îl vizitează la Anvers, împreună cu Iosefina, copleșindu-l cu somptuoase cadouri. Anvers-ul reprezenta pentru Napoleon o poziție strategică cheie a dispozitivului său de atac contra Marii Britanii, intenționând chiar să construiască aici un mare șantier naval, un gigantesc arsenal și un important centru economic. Prețuire supremă, Napoleon îl invită chiar, în 1811, la botezul fiului său, regele Romei.

Aflat în culmea gloriei, Werbrouck cade însă în dizgrație în 1811, fiind destituit din cauza unor acuzații de luare de mită și delapidare, însă este achitat ulterior, la Bruxelles, neputându-se dovedi implicarea sa, ci doar a soției. Denunțătorii, nemulțumiți de verdict, se plâng împăratului Napoleon, pretinzând că jurații fuseseră cumpărați, drept pentru care Napoleon anulă verdictul tribunalului și Werbrouck fu din nou închis, murind înainte de sfârșitul procesului, în 1813, în închisoarea din Douai, epuizat fizic și moral.

În amintirea sa, Alexandrina Suțu oferi orașului Anvers, în 1903, la un an după decesul soțului său, un bust al primarului Werbrouck, decorat cu stema familiei și purtând următoarea inscripție: *Cavalerul Jean Etienne Werbrouck, primar al orașului Anvers, 1801-1811. În numele lui Edmond Antoine Louis de Werbrouck, stră-strănepotul său, prin grija Doamnei văduve Edmond de Werbrouck, născută principesă Suțu.* Instalată inițial în Sala primarilor, statuia este astăzi dacă nu dispărută, cel puțin de negăsit.

Înainte de a se muta în avenue Foch nr. 44, numită pe atunci avenue du Bois, artera șic a orașului, care ducea către Bois de Boulogne, loc monden de echitație, familia Werbrouck a locuit după căsătorie în scuarul d'Orleans. Se intra prin portalul de la nr. 80 al străzii Taitbout sau prin strada Saint-Lazare. Acest loc încântător și liniștit fusese creat în 1829 de arhitectul englez Edward Cressy, care a cumpărat locul pentru 500.000 franci, transformându-l într-un scuar londonez. Chopin, ajutat de Ecaterina Obreskoff-Suțu, binefăcătoarea sa, locuia la nr. 9, iar familia Werbrouck la nr. 6, în corpul de clădire cu coloane ionice din fața fântânii din mijlocul scuarului. Aici a decedat, la 20 aprilie 1877, Alexandru Suțu, tatăl Alexandrinei.

Prin 1890, Edmond de Werbrouck se instalează cu familia în castelul de la Jambville, din Yvelines, care aparținuse familiei de Maussion încă din sec. XVI. Castelul avea un vast parc englezesc, cu un templu grec în ruine, după moda romantică de atunci, un oratoriu, o peșteră etc., astăzi dispărute. Etienne de Maussion, ultimul proprietar, murise ghilotinat la Revoluție, la vârsta de 43 ani. Edmond de Werbrouck moare aici în 1902, dar nu este înmormântat în cimitirul castelului, al familiei de Maussion, ci la Paris. Fiul său Max se căsătorește în anul următor, după care familia este nevoită să vândă castelul.

Acum câțiva ani, am avut surpriza să găsim, la un anticar din Gand, o raritate: un nasture de livrea purtat de servitorii casei Werbrouck-Soutzo, cu scuturile celor două familii alipite. (Foto 10)

La Biblioteca Națională din Paris, am găsit trei cărți scrise de bancherul Edmond de Werbrouck și editate în Franța. Prima lucrare, scrisă în colaborare cu baronul Henri Arnous de Rivière, este *Mémoire ayant trait à la Société générale de crédit du Pacifique, aux mines d'argent de Caracollès, Chili-Bolivie, et à un prêt de 2.996.500 francs*, apărută la Ed. Dubuisson, în 1873. Următoarea este *La Banque Nationale de France*, apărută la Ed. Albert Savine, în 1891. Sunt lucrări de specialitate, scrise în calitatea sa de bancher. A treia lucrare însă, este diferită de precedentele, făcându-ne să descoperim „omul” Werbrouck, fervent catolic practicant, care caută să sensibilizeze opinia publică și societatea franceză înstărită a epocii la soarta copiilor defavorizați orbi din naștere, în scopul de a le asigura o pregătire profesională și un loc în societate, cu tot imensul lor handicap. Ceva în genul binecunoscutei asociații caritative *Les Orphelins apprentis d'Auteuil*, a

misionarului Daniel Brottier. Lucrarea, apărută la Ed. Flammarion, în 1898, se intitulează *Aimons les aveugles!*

Soții Werbrouck duceau însă și o viață mondenă, grație căreia ne-au rămas câteva tablouri comandate celebrului pictor maghiar Mihaly Munkacsy (1844-1900), care se instalase la Paris în 1872. Pe adevăratul său nume Michael Lieb, tânărul Munkacsy se căsătorește în 1874 cu bogata văduvă baronului de Marches, cunoscând succesul încă de la începutul carierei. Îi datorăm portretul Elisei Suțu, pe care l-am menționat mai înainte și alte două tablouri de familie. (Foto 11)

HENRI, ALEXANDRE, EDMOND baron de WERBROUCK, (Foto 12) fiul Alexandrinei Suțu și al soțului său Edmond de Werbrouck și moștenitorul titlului de baron, era născut în Paris, la 22 iulie 1875, botezat la biserica Notre-Dame-de-Lorrette din Paris și decedat în castelul din Morthemmer, departamentul Vienne, la 3 februarie 1940, în urma unui accident de mașină. Este înmormântat în cavoul părinților din cimitirul din Passy. Henri fusese industriaș și decorat cu Crucea de Război franceză în Primul Război mondial.

La 23 septembrie 1907, în castelul Sorel din Orvillers-Sorel, Ressons-sur-Matz, departamentul Oise, al familiei de Bardon de Segonzac, Henri se căsătorește cu **Anne Marie Mathilde Marguerite de Bardon de Segonzac**, fiica baronului Henri Marc de Bardon de Segonzac, Consilier general al departamentului Oise, și a soției sale Louise Renée Radegonde Marie de Beauchamp. Domnișoara de Bardon de Segonzac era născută în orașul Compiègne, departamentul Oise, la 12 iulie 1881 și decedată în castelul Morthemmer, la 25 mai 1964, fiind înmormântată în cimitirul din Morthemmer, urmând a fi transferată de urmași, în curând, alături de soțul său.

Fiica lor, **YOLANDE, HENRIETTE, MARIE, ROXANE DE WERBROUCK**, se naște în Paris, la 27 februarie 1909 și moare în orașul Poitiers, departamentul Vienne, la 13 noiembrie 1992. Yolanda se căsătorește la Londra, la 1 februarie 1937, cu englezul de origine franceză **Joseph Numa Philippe de Volpelières marchis d'Escombreras**, născut în Vacoas (Insulele Mauriciu), la 8 mai 1897 și decedat în castelul Morthemmer, la 31 iulie 1968. Cuplul divorțase însă cu doi ani înainte, la Poitiers, la 4 iulie 1966. Yolande de Werbrouck a avut doi copii, **Gualbert**, celibatar, și **Alexandra de Volpelières**, care a avut din căsătoria cu americanul **Endicott** doi fii: **Gregory** și **Alexander**, care trăiesc în SUA și care au la rândul lor copii, care sunt stră-stră-strănepoții Alexandrinei Suțu.

Originară din Périgord, familia de Bardon de Segonzac prezintă o filiațiune nobilă încă din 1450. În 1623, Marc de Bardon de Segonzac, căpitan în regimentul din Ribérac, în Dordogne, este creat baron, iar Louis-Joseph de Bardon de Segonzac (1784-1874), fiul amiralului Pierre-François, purta titlul de marchiz.

MAX, GEORGES, GASTON, ERNEST DE WERBROUCK, fiul Alexandrinei Suțu și al soțului său Edmond de Werbrouck, era născut în Paris, la 16 iunie 1876, botezat la biserica Notre-Dame-de-Lorette din Paris și decedat tot în

Paris, la 30 noiembrie 1918, fiind înmormântat în cavoul său din cimitirul Passy. De profesie inginer agronom, Max se căsătorește la Jambville, în castelul familiei, la data de 25 martie 1903, cu **Rose Augustine Bultel**, fiica lui Albert Frédéric Bultel, șef cultivator, și a Alexandrinei Elisabeth Poughon. Rose Bultel era născută la Montfort-l'Armaury, în Yvelines, nu departe de Jambville, la 17 septembrie 1874 și decedată cu câteva luni înaintea soțului său, la 24 iunie 1918, în sanatoriul din Cambo-les-Bains din departamentul Pyrénées-Atlantiques, unde a fost înmormântată și de unde este exhumată doi ani mai târziu, la 29 ianuarie 1920, pentru a fi transferată alături de soț, în cimitirul parizian din Passy.

Fiul lor, **PIERRE, GAËTAN, MAX, MARCEL de WERBROUCK**, născut în Paris, la 2 octombrie 1904 și decedat în sanatoriul din Enval, departamentul Puy-du-Dôme, la 21 septembrie 1925, fără descendenți, a fost ultimul „de Werbrouck”.

RENEE, MARIE, MARGUERITE, ELISABETH DE WERBROUCK, fiica Alexandrinei Suțu și a soțului său Edmond de Werbrouck, era născută în castelul Belleville din Gif-sur-Yvette, departamentul Essonne, la 30 octombrie 1878 și decedată în Paris, la 24 iulie 1902. La 4 aprilie 1899, se căsătorește în castelul din Jambville, cu **Edmond Charles Marius baron de Marçay**, fiul baronului Charles Edgard Omer de Marçay, Subprefect și Comisar al pacheboturilor transatlantice, și al Jeannei Maria Théodosia Elisabeth Texier, născut în orașul Le Havre, la 16 martie 1869 și decedat în Paris, la 24 februarie 1929. Mormântul soților se află în cimitirul parizian Père-Lachaise, în cavoul familiei de Marçay. Edmond de Marçay a fost inginer și industriaș, Cavaler al Legiunii de onoare.

În afara reședinței pariziene din rue de la Chaussée d'Antin nr. 49, în spatele Operei Garnier, soții de Marçay posedau o superbă vilă în Versailles, Villa „Les Tilleuls”, înconjurată de un vast parc, astăzi în parte dispărut. Nu departe de această vilă locuia mătușa Alexandrinei, Maria Alexandru Suțu, căsătorită cu căpitanul de fregată Ferdinand Barthe. Familia de Marçay, astăzi stinsă, mai posedă un frumos castel pe Valea Loarei, actualmente hotel-restaurant de lux, aflat în proprietatea altei familii.

Rămas văduv, baronul de Marçay se recăsătorește la Paris, cu trei săptămâni înainte de a deceda, la 4 februarie 1929, cu Jeanne Françoise Raffin, născută în Paris, la 26 noiembrie 1878 și decedată tot la Paris, în noaptea de 9/10 martie 1939, fiica lui Ferdinand Raffin, hotelier, și a Jeanettei Poulhès.

MARCELLE, EUGENIE, LEONTINE DE WERBROUCK, fiica Alexandrinei Suțu și a soțului său Edmond de Werbrouck, era născută în Paris, la 18 iunie 1881 și decedată tot în Paris, la 18 octombrie 1918, fiind înmormântată în cavoul părinților din cimitirul parizian din Passy. Marcelle de Werbrouck a luat parte la Războiul cel Mare ca infirmieră la Crucea Roșie.

La 2 martie 1903, în Paris, Marcelle de Werbrouck se căsătorește cu **Gaëtan Joseph Ferdinand Marie cavalier de Knÿff**, (Foto 13) industriaș, fiul cavalerului Oscar Antoine Georges Marie de Knÿff, avocat, și al soției acestuia, Eugénie Ferdinande Joséphine de Meurs, născut în orașul belgian Duffel, la data de 5 mai 1871 și decedat la Neuilly s/Seine, lângă Paris, la 2 aprilie 1933, fiind înmormântat în cavoul familiei de Knÿff din cimitirul Père-Lachaise.

Familia de Knÿff, originară din Utrecht, este cunoscută încă din anul 1108 și a dat mai mulți judecători, reprezentanți regali, primari și consilieri acestui oraș. În 1719, primarul orașului Anvers, Jacques Gérard Knÿff, a fost creat cavalier al Sfântului Imperiu și autorizat să se numească „de Knÿff”, dar în 1724, după decesul soției sale, Marie Agnès Verbiest, acesta se călugărește, devenind preotul catedralei din Anvers. Unul dintre cei 11 copii ai săi, Michel Jean Antoine de Knÿff, a fost stră-străbunicul cavalerului Gaëtan de Knÿff, soțul Marcellei de Werbrouck.

La 16 decembrie 1822, cavalerul Charles de Knÿff (1754-1826), înalt prelat în Anvers, străbunicul lui Gaëtan, figura pe prima listă oficială a nobililor din Anvers și obținuse recunoașterea nobleței și a titlului de cavalier, transmisibil întregii sale descendențe bărbățești.

Gaëtan de Knÿff și Marcelle de Werbrouck au avut trei fii (Foto 14) :

- **André**, industriaș, n. Paris 11.01.1904, = Neuilly s/Seine 1.09.1936 cu Colette Arnoux, + Le Coudray 20.10.1987
- **Gilbert**, expert de artă, n. Paris 26.06.1905, + Paris 13.01.1980, f.d.
- **Roland**, manager, n. Paris 12.02.1916, =1) Paris 16.09.1950 cu Maria de Bal (div.), =2) Paris 12.10.1961 cu Nicole Ridard

André de Knÿff a avut patru copii:

- **Alain**, industriaș, n. Vincennes 3.08.1937, = Neuilly s/Seine 19.05.1965 cu Marie Béra, + Paris 7.09.1986, el însuși tatăl a trei copii : **Laurent**, n. Neuilly s/Seine 23.07.1966, **Marion**, n. Neuilly s/Seine 21.11.1968 și **Virginie**, n. Issy-les-Moulineaux 5.12.1973, stră-strănepoții Alexandrinei Suțu, ei înșiși genitori

- **Bruno**, n. Caudéran 9.12.1939, = Neuilly s/Seine 28.03.1966 cu Marie de Wilde (div.), el însuși tatăl a doi fii : **Pascal**, n. Levallois-Perret 5.09.1966 și **Benoît**, n. Levallois-Perret 14.09.1967, stră-strănepoții Alexandrinei Suțu, cu siguranță genitori la rândul lor

- **Laurence**, n. Vincennes 4.01.1944
- **Véronique**, n. Vincennes 04.01.1946

Roland de Knÿff a avut trei copii :

- **Chantal** (1), n. Neuilly s/Seine 13.08.1952
- **Olivier** (2), director de firmă, n. Neuilly s/Seine 18.01.1960, + Ezy s/Eure 26.06.1985, care a avut o fiică cu Véronique Georgeon: **Lucie**, n. Paris 16.05.1981

- **Caroline** (2), n. Neuilly s/Seine 12.10.1965

MARGUERITE, NICOLE, ROXANE, MICHELLE DE WERBROUCK, (Foto 15) fiica Alexandrinei Suțu și a soțului său Edmond de Werbrouck, era născută în Paris, la 5 iunie 1886 și decedată la Boulogne s/Seine, lângă Paris, la 16 decembrie 1917, fiind înmormântată mai întâi în cimitirul Passy, în cavoul părinților, și apoi deshumată și transferată la 17 octombrie 1919, după terminarea războiului, în cimitirul din Longwy, din Meurthe-et-Moselle.

Marguerite se căsătorește la Paris, în biserica Saint-François-de-Salle, la 23 martie 1908, cu **Charles Pierre Eugène Marie baron d'Huart**, fiul baronului Hippolyte Alphonse Joseph d'Huart, industriaș, și al Mariei Alphonsine Wilhelmine Hélène Nothomb, născut la Longwy, în Lorena, la data de 12 mai 1880 și decedat în castelul Fresnois din Montmédy, departamentul Meuse, la 15 iulie 1952, unde a fost înmormântat. După 1990, este deshumat și transferat în cimitirul din Fresnois. Charles d'Huart a fost industriaș, Consilier general de Meurthe-et-Moselle, diplomat, decorat cu ordinul belgian Léopold II, ordinul luxemburghez al Coroanei de stejar, Crucea de Război franceză, ridicat la rangul de Cavaler al Legiunii de onoare.

După decesul timpuriu al soției, Charles d'Huart se recăsătorește în Paris, la 27 iunie 1921, cu Marie Charlotte Yvonne Beauvarlet de Moismont, născută în orașul Limoges, departamentul Haute-Vienne, la 28 iulie 1882 și decedată în Paris, la 7 iunie 1938, fiica lui Félix Antoine Lucien Beauvarlet de Moismont și a Clémensei Alexandrine Marie Chrestien de Lihus.

Originară din Luxemburg, familia d'Huart prezintă o filiațiune neîntreruptă din anul 1353. Creați Cavaleri ai Sfântului Imperiu la 13 septembrie 1613, membrii acestei familii sunt recunoscuți nobili în Franța în 1689. Gérard Mathias d'Huart, căpitan general al armatelor spaniole, a fost creat baron la 19 iulie 1707 de către regele Spaniei Filip V, nepotul regelui Franței Ludovic al XIV-lea, iar fiilor săi, Henri și Charles, fondatorii celor două ramuri ale familiei, luxemburgheză și franceză, le-a fost recunoscut, în 1816, de către regele Olandei Wilhelm I de Orania-Nassau, titlul transmisibil de baron.

MARIE-ANTOINETTE DE WERBROUCK, fiica Alexandrinei Suțu și a soțului său Edmond de Werbrouck, era născută în Paris, la 13 iunie 1877 și decedată zece zile mai târziu tot în Paris, la 23 iunie 1877, înmormântată întâi în cimitirul din Saint-Ouen, de lângă Paris, apoi deshumată și transferată, la 24 iulie 1880, în cimitirul din Passy, în cavoul părinților.

ANDREE, MARIE, EDMEE, ARMANDINE, PHELISE DE WERBROUCK, fiica Alexandrinei Suțu și a soțului său Edmond de Werbrouck, era născută în Paris la 25 februarie 1884 și decedată copil, în castelul familiei din Jambville, la 12 iulie 1899, fiind înmormântată în cavoul familiei din Passy.

Această succintă prezentare a descendenței franceze a Alexandrinei Alexandru Suțu nu este decât o un exemplu de integrare europeană a familiilor românești, considerând că, la acea epocă, familia fanariotă Suțu, cu excepția ramurilor întoarse în Grecia, se împământenise, devenind română. Din păcate însă, astăzi, în afara descendenței elene a lui Dimitrie Scarlat Suțu, primarul Atenei, deloc numeroasă, și a ramurii din Canada, a regretatului Constantin Grigore Suțu, și mai restrânsă, familia Suțu este, încet dar sigur, pe cale de dispariție, referindu-ne bineînțeles la filiațiunea bărbătească. Prin femei însă, așa cum am văzut, descendenții ei sunt europeni de mult.

1. Beizadeaua Grigore Mihai Suțu
Prince Grigore Mihai Suțu

2. Mihail Grigore Suțu vodă, eteristul
Prince Mihail Grigore Suțu

3. Alexandru Nicolae Suțu la New York
Alexandru Nicolae Suțu in New York

4. Autoportretul Mariei Bashkirtseff,
1880, Musée des Beaux-Arts, Nisa
Self-portrait of Maria Bashkirtseff,
1880, Musée des Beaux-Arts, Nisa

5. Alexandre Dumas fiul
Alexandre Dumas son

6. Portretul Elisei Suțu pictat de
Munkacsy în 1889, colecție
particulară în SUA
Elisa Suțu portrait painted by
Munkacsy in 1889, private collection,
U.S.A.

7. Alexandrina Alexandru Suțu
Alexandrina Alexandru Suțu

8. Edmond de Werbrouck
Edmond de Werbrouck

9. Portretul primarului Jan Steven Werbrouck
Major's Jan Steven Werbrouck portrait

10. Nasture de livrea al casei Werbrouck-Soutzo
Button of the family Werbrouck-Soutzo livery

11. „La visite d'une mère au berceau”, de Munkacsy, Paris, 1879. Elisa și Eugenia Suțu vizitând-o pe sora lor Alexandrina și pruncul Renée, Noua Pinacotecă din Munich
„La visite d'une mère au berceau”, by Munkacsy, Paris. Elisa and Eugenia Suțu in a visit to theirs sister named Alexandrina and Renée child. New picture gallery from Munich

12. Henri baron de Werbrouck
Henri baron de Werbrouck

13. Gaëtan de Knÿff
Gaëtan de Knÿff

**14. Marcelle și Gaëtan de Knÿff, cu
copiii Gilbert și André și cuscii
Marcellei, 1909**
Marcelle and Gaëtan de Knÿff with
children André and Marcella's parents-
in law

15. Marguerite de Werbrouck
Marguerite de Werbrouck

16. Stema familiei de Bardon de Segonzac, Armorialul Rietstap, 1887
Bardon de Segonzac family coat of arms, from Rietstap, 1887

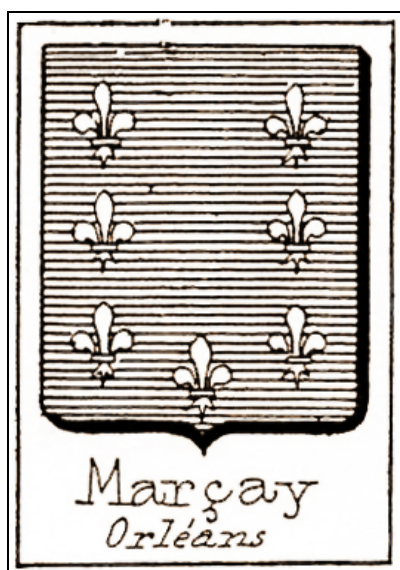
17. Stema familiei Betzold, Armorialul Rietstap, 1887
Family Betzold coat of arms, from Rietstap, 1887

18. Stema familiei d'Huart, Armorialul Rietstap, 1887
Family d'Huart coat of arms, from Rietstap, 1887

19. Stema familiei de Knëff, colecția familiei de Knëff
Family de Knëff coat of arms

20. Stema familiei de Marçay,
 Armorialul Rietstap, 1887
 Marçay's coat of arms, from Rietstap,
 1887

21. Stema familiei Obedeau,
 Hagi-Moscu, Steme boerești din
 România, 1923
 Obedeau and Hagi-Moscu family
 coat of arms, România, 1923

22. Stema familiei Suțu,
 colecția autorului
 Suțu family coat of arms. Author's
 collection

23. Stema familiei de Werbrouck,
 Armorialul Rietstap, 1887
 Werbrouck family coat of arms, from
 Rietstap, 1887